

чиво му подаде чантата си:

— И азъ съмъ орле. За България!

— Самъ ли си?

— Да, на гарата въ София ме откъснаха отъ нашитѣ съкооператори.

— Имашъ ли близки тукъ?

— Не.

— Тогава ще те заведа у дома. Искашъ ли? Азъ нѣмамъ братче. Ти ще ми бждешъ братъ... Много ли те боли? —И Кольо посочи превръзката.

Но момчето не отговори. Нѣкакъвъ още съвсемъ остъръ споменъ изкриви лицето му, хубавитѣ му очи за мигъ се овлажниха, но стисна жби и по-бързо затътри грамаднитѣ обувки по камънитѣ на паважа.

*

Орлето—бѣжанче, бѣше настанено въ скромния домъ на обучающа, заобиколено най-вече съ вниманието на своя новъ братъ, защото Кольо до онзи мигъ на посрещането, упорито твърдѣше и предъ родители и предъ съседи, че софиянчето е вече негово братче.

— Толкова много искахъ да имамъ братъ!... И ето...

Напусто майката на Кольо на нѣколко пѣти искаше да охладнѣе на своя синъ:

— Петьо сигурно има близки, моето момче. По всичко личи, че родителитѣ му, Богъ да ги прости, сж били състоятелни. Не виждашъ ли каква е чантата му и бельото!... Па и самъ видѣ колко настояваше да съобщимъ на полицията кжде е.

— Но азъ го обикнахъ като братъ, мамо. Петьо е много добъръ. Като му оздравѣе ржката, ще играемъ заедно. Сега защото го боли е така мълчаливъ и не може да спи.

— Ти трѣбва, синко, да бждешъ много внимателенъ къмъ него, да не му омръзвашъ съ

въпроси, да не го безпокоишъ... Бедни сме ние, моето момче, не можемъ да му дадемъ удобства. Ехъ, много нѣща не можешъ да разберешъ още ти.

— Но, мамо, азъ го чувствавамъ като братъ. Обикнахъ го и така много се радвамъ, че го доведохъ. Сега всички орлета ми завиждатъ, а челникътъ на нѣколко пѣти ме похвали и посочи за примѣръ. На Игнатъ пѣкъ, като го чу да ми се присмива, че наричамъ Петьо братче, кеза:

— Всички орлета сж синове на майка България, а това значи братя. Всички българи сж братя.

*

Изминаха още дни и отъ превръзката на Петьо остана само лентата, която крепѣше сгънатата ржката за врата му. Сега вече Кольо доста знаеше за своя братъ. Полека-лека той бѣше свързалъ отдѣлнитѣ думи, които момчето бѣше казало и той научи, че Петьо е синъ на състоятелни родители, които сж имали своя кола, много имотъ и дори е ималъ учителка по чуждъ езикъ. Родителитѣ му загинали предъ очитѣ му. Срутилата се стена ги затиснала и той по едно чудо останалъ живъ самъ. После презъ злокобната януарска нощъ го прибрали съседитѣ по апартаментъ.

— Не зная чичо дали е живъ, — повтарѣше момчето. — Чичо много ме обича. Той сигурно ме търси.

И ето веднажъ Кольо видѣ какъ единъ господинъ идѣше право къмъ тѣхната порта, воденъ отъ полицаи. И инстинктивно схвана, че той е чичото на Петьо.

Ще му отнеме ли той брата, ще го остави ли пакъ самъ? Какво да направи? Да го излъже ли, или пѣкъ да изтича и да отведе нѣкжде Петьо? Не той просто ще се възпротиви. Не ще го